DOMSTOLENS DOM
AF 16. NOVEMBER 1972

Helmut Heinze
mod Landesversicherungsanstalt Rheinprovinz
(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundessozialgericht)

»Ydelser til tuberkuloseramte«

Sag 14/72

Processprog: Tysk

Angående:

En anmodning om fortolkning af Rådets forordning nr. 3/EØF om social sikring af vandrende arbejdstagere, navnlig af artiklerne 26 og 27.

Domskonklusion:

1. En bestemmelse, der fastsætter en direkte forbindelse mellem tilknytningen til en pensionsforsikringsordning og erhvervelsen af et krav på de ydelser, som pensionsforsikringsinstitutionerne skal betale til de forsikrede og deres pårørende i anledning af tuberkulose, navnlig med henblik på at sikre deres helbredelse, skal anses for henhørende under en lovgivning om social sikring som omhandlet i artikel 2, stk. 1 i forordning nr. 3.

2. De socialsikringsydelser, som, uden at være knyttet til den forsikredes »erhvervsevne«, også tildeles hans familiemedlemmer og principielt tager sigte på helbredelse af den syge og beskyttelse af hans omgivelser, skal anses for ydelser ved sygdom som omhandlet i artikel 2, stk. 1, litra a) i forordning nr. 3. Med henblik på erhvervelsen af retten til sådanne ydelser reguleres sammenlægningen af de i de forskellige medlemsstater tilbagelagte tilknytningsperioder følgelig af artiklerne 16 ff i forordning nr. 3.

Generaladvokatens forslag til afgørelse:

Følgende bør kendes for ret:

1. *Vedrørende det for sagerne 14, 15 og 16 fælles spørgsmål:*

— De lovbestemmelser i Forbundsrepublikken Tyskland, der stifter ret til ydelser for arbejdstagere og deres pårørende, som rammes af behandlingskrævende tuberkulose, be-

tinget af, at disse arbejdstagere godtgør at have tilbagelagt de i bestemmelserne krævede mindsteforsikringsperioder, er omfattet af anvendelsesområdet for Rådets forordning nr. 3, idet de nævnte ydelser skal kvalificeres som »ydelser ved sygdom« efter betydningen i forordningens artikel 2, stk. 1, litra a);

— følgelig skal sammenlægningen af de i de forskellige medlemsstater tilbagelagte forsikringsperioder ske i medfør af artiklerne 16 ff i forordning nr. 3.

2. *Vedrørende det i sag 15 stillede subsidiære spørgsmål:*

Følgende bestemmelse i artikel 28, stk. 2 i forordning nr. 4: »Såfremt de efter en medlemsstats lovgivning tilbagelagte forsikringsperioder og dermed ligestillede perioder ikke tilsammen udgør seks måneder, udredes der ingen ydelse efter den nævnte lovgivning . . .«, finder ikke anvendelse på de ydelser, som omtales i den oven for nævnte lovgivning i Forbundesrepublikken Tyskland.

3. *Vedrørende det i sag 16 stillede subsidiære spørgsmål:*

— En medlemsstat skal ikke tage hensyn til de forsikringsperioder, som en anden medlemsstat selv har pligt til at lægge til grund, når denne pligt fremgår af en overenskomst, som sidstnævnte stat har indgået med et tredjeland.

Sammendrag

1. *Præjudicielle spørgsmål — virkninger af en national lov i forhold til fællesskabsretten — Domstolens beføjelser — grænser*
(EØF-traktatens artikel 177)

2. *Social sikring af vandrende arbejdstagere — anvendelse på de nationale lovgivninger — udvidelse til forebyggende og helbredende foranstaltninger*
(Rådets forordning nr. 3, artikel 2, stk. 1)

3. *Social sikring af vandrende arbejdstagere — ydelser ved sygdom — begreb — erhvervelse af retten ved sammenlægning af tilbagelagte forsikringsperioder*
(Rådets forordning nr. 3, artikel 2 og 16)

1. Domstolen er beføjet til at forsyne den nationale ret med fortolkningselementer fra fællesskabsretten, som kan vejlede den ved vurderingen af virkningerne af en national bestemmelse.

2. Artikel 2, stk. 1 i forordning nr. 3 omfatter også forebyggende eller helbredende foranstaltninger.

3. De socialsikringsydelser, som, uden at være knyttet til den forsikredes »erhvervsevne«, også tildeles hans familiemedlemmer og principielt tager sigte på helbredelse af den syge og beskyttelse af hans omgivelser, skal anses for ydelser ved sygdom som omhandlet i artikel 2, stk. 1, litra a), i forordning nr. 3. Med henblik på erhvervelsen af retten til disse ydelser reguleres sammenlægningen af de i de forskellige medlemsstater tilbagelagte tilkytningsperioder følgelig af artiklerne 16 ff i forordning nr. 3.